

ZPRAVODAJ

84. JIRÁSKOVA HRONOVÁ

PONĚLÍ 4. 8. 2014

Na seminaristy máme pouze morální apel

Rozhovor s lektory Kurzu praktické režie Kateřinou Fixovou a Milanem Schejbalem

Tento rok jste na Hronově s dalším během Kurzu praktické režie. Jak dlouho už celý projekt KoPR běží?

Milan: Od roku 1992, tedy dvacet dva let. Současný běh je v pořadí pátý.

Délka kurzu vychází na čtyři a půl roku. Bylo tomu tak vždycky?

Milan: Zpočátku to bylo pět let a jeden běh měl po skončení ještě jako nástavbu kurz scénografie. Vždycky jsme začínali v místě národní přehlídky, tedy ve Vysokém, v Sokolově, Děčíně a teď ve Volyni. Tam jsme se na podzim sjeli, většinou aniž jsme zhlédli nějaké představení, ale velmi intenzivně se pracovalo, a druhé setkání bylo vždy na Jiráskově Hronově.

Změnila se za ta leta motivace, se kterou lidé do kurzu chodí?

Káťa: Samozřejmě začali chodit lidé, kteří pochopili, o čem KoPR je. Někde se o něm doslechli nebo je poslali minulí účastníci, členové jejich souboru, aby si to zažili taky. To se stalo několikrát. Ale zpočátku to byli lidé, kteří vůbec nevěděli, do čeho jdou.

Milan: Vždycky to ale byli v drtivé většině lidé, kteří režiovali nebo režiovat chtěli, či byli v souborech, které režiséra neměly.

Dělali jste na začátku něco jinak než dnes?

Milan: Určitě, prostě to postupně vykristalizovalo tak, aby to mělo smysl, aby to bylo účelné. Nejdřív jsme se třeba od začátku věnovali režii, pak jsme ale zjistili, že je potřeba se zabývat dramaturgií jako výchozím

bodem. Tak se to proměňovalo až do dnešního modelu, o kterém zjišťujeme, že je účelný. Neříkám optimální, ale účelný.

Jedna z ohromných výhod pro frequentanty je ta, že si mohli zkusit režiovat profesionální herce. To bylo od začátku?

Milan: Ne. První ročník to určitě neměl. Tam jsme teprve zjišťovali, jaké jsou naše možnosti. Přišli jsme třeba na to, že když se probírají druhy a žánry, není v silách především režisérů, aby sami herecky zvládli výrazové prostředky, které ten žánr nebo styl potřebuje. Pak Káťa přišla s nápadem, abychom pozvali kamarády profesionální herce a navázali s nimi spolupráci. Ve výsledku to ušetřilo strašně moc času.

Milane, učíš zároveň na DAMU. Vidíš nějaký rozdíl ve výuce profesionálů a amatérů?

Milan: To je záludná otázka. Ano. Vidím v tom v podstatě jediný rozdíl. Ta škola je na pět let, deset semestrů, a první tři roky jsou velmi intenzivní bakalářské studium. Režiséři dostávají ve druhém ročníku herce, kteří budou jednou profesionálními herci. Ty, kteří prošli talentovými zkouškami. Je tam tedy intenzivnější spolupráce budoucích režisérů s budoucími herci. Mají jeden celý předmět, který se jmenuje scénická tvorba, a v něm se dvakrát až třikrát do týdne věnují zkoušením. Je na to samozřejmě podstatně víc času, výuka je intenzivnější. Abych ale řekl pravdu, ve smyslu pedagogických

dopadů, když to zprůměruju, tak tam tak velký výkyv není.

Káťa: Je potřeba říct, že na školu samozřejmě přicházejí lidé po nějakém sítu, po výběru. Neděláme absolutně žádný výběr, takže se do KoPRu může přihlásit prakticky kdokoli, tudíž se samozřejmě může stát, že ten takzvaný tvůrčí potenciál je ve velkém rozpětí.

Milan: To ale neznamená, že se my při přijímačkách nemůžeme zmýlit. Stává se to, ale síto je propracované a velmi tvrdé, takže se to nestává často. Pak je ještě jeden ohromný rozdíl, a to je věk. Míváme lidi kolem dvaceti let a i frekventanty, kteří jsou starší než my. V současném KoPRu, jak jsme to počítali, je věkový rozptyl mezi nejmladším a nejstarším pětadvacíti let. Což je taky docela dost. To umožňuje setkat se s rozdílnými pohledy, a kdo chce, může z toho těžit. Je zkrátka důležité, že kurz není jen pro mladé.

Je naopak rozdíl mezi profesionály a amatéry v přístupu ke vzdělávání?

Milan: U profesionálů je to tak, že pro ně je to povinnost. Máme tudíž prostředky, jak je, řekněme, motivovat. Součástí výuky jsou samozřejmě pravidelné účasti na všech seminářích, předmětech. Škola je malá, takže jestliže vynechají, vědí to všichni. A když na to někdo kašle, máme systém v první fázi upozornit, podruhé upozornit a potřetí na shledanou. To se stalo. Pak se samozřejmě také stává, že někdo po nástupu zjistí, že to není pro něj, nebo my zjistíme, že to pro něj není, a proč bychom ho léta trápili. Potom to přestává být sranda, protože bychom ty lidi vypustili do divadel a oni by se tam trápili celý život. To nemá cenu. Na škole je mnohem větší zodpovědnost, i pro nás, v tom smyslu, že musíme zvážit, kdo absolvuje. Stejně tak v KoPRu je většina lidí, které to zajímá, baví, a pak jsou třeba oblasti, které

někoho tolik nezajímají a dává to najevo. Pro tyto případy nemáme tolik donucovacích prostředků, tam máme pouze morální apel.

Káťa: Máme ale velmi podstatnou věc, a tou je kolektiv. Díky tomu, že se to za těch pět let opravdu pozná, se nám několikrát stalo, že se podobné případy vyřešily zevnitř kolektivu. Protože kolektiv se samozřejmě nechce nechat brzdit.

Milan: Proč by tihle lidé měli zdržovat ostatní, ty, kteří se chtějí něco naučit a něco si z těch základů vzít? Proč čekat na lidi, kteří chodí o dvě hodiny později a tak dále? Na druhou stranu, člověk má ohromnou radost, když vidí výsledky. Když třeba přišla do KoPRu taková Lenka Cvrčková, o režii nevěděla vůbec nic a její hry podle toho vypadaly. A dneska jede s pohádkou na národní přehlídku, na Popelku. Ale v tom je vidět i pokora a přístup. Že se chce něco naučit.

Máte pátý ročník. Na který to chcete dotáhnout? Na desítku?

Milan: To ať tady řekne paní Fixová.

Káťa: Já to za tebe říkat nebudu.

Milan: Pokud je zájem a pokud nás to baví, tak proč ne. To jsou dva základní předpoklady.

Káťa: Já bych teda nerada chodila na semináře a jezdila do Hronova rychlou záchrannou službou nebo něco takového. Jde taky o to, že nejsme úplně nejmladší, i když tak vypadáme.

Milan: Až budu na lekce dramaturgie vozit paní Fixovou na vozíčku, začneme přemýšlet o tom, jestli bychom tak do třiceti let neměli skončit.

Petra Jirásková

Švácha Honza

Vaz zlom! Představení úžasného hmoty kompaktní součástí stanu se já a stane to se divadle návštěvě příští při okamžikem každým, dnes již že, doufám a lidí z každém v dobra nadhodnotu v jako stejně, divadlo takové v věřím. Přezíval ne a žil život aby, chápán byl a chápal aby, poslouchán byl a poslouchal aby, jej připravuje, lidmi mezi lidmi s pohyb pro jej připravuje. Lepším člověka dělá divadlo takové že, totiž věz. Zázrak na diváky připravuj, herce veď, režisérům pomáhej. Nezažil nikdy podobného něco bych už že, nestane se ať, bože divadelní milý dej. Možné je všechno!

Rytmu srdečním jediném jednom v běsná a pulzuje která, hmotu celistvou v mění se zdí divadelních čtyř uprostřed prostor, jsou jedno diváci a herci. Sledujících dřeň kostní na pronikají replikami svými herci a pódium na herci mezi nachází divadla návštěvníka vědomí se představení takovém při. Nepatřičný hlediště z odchod a rušící připadá mu potlesk. Nekončilo ještě se aby, přeje divák si stavu tomto v. Bytí obyčejného stav nad duši lidskou excitujícího přesto a neuchopitelného něco. ...Něco existuje chápání naše mimo že, toho důkazem je představení Úžasné.

Divadla návštěvníka unaveného mozkiem zaznamenání hodná čísla objevila sčotu nebeském na se aby, tágem správným tím trefená, díry konkrétní té do spadnout musí koule každá. Tág desítkami a koulí tisíci s kulečník dramatický rozehrát náladě dobré v musí bůh divadelní.

Vesmíru síly všechny sejít musejí se který pro, zázrak je, roky na diváků hlavách v uvíznout dokáže jež, představení. Líbilo to nám se by jak, často tak nestává to se bohužel. Života zbytek po pamatovat budeme si které, představení Úžasné uvidíme že, možné je. Jiným k než častěji dochází událostem některým k ovšem. Možné je všechno.

zázrak divadelní za Modlitba

Charms, který nebyl jen obětí

RECENZE

Hrajíce autora, hrajeme také to, co o něm aktuálně víme. Proto je nakonec vždycky zajímavé jít znovu na něco, co jsme už viděli, protože se přitom dozvíme i to, kde jsme se svým poznáním sami. Alespoň já to tak mám s Charmsem. Když jsem poprvé četla Jelizavetu Bam, těsně před převratem jako dramaturgyně v Západočeském divadle, bylo mi jasné, že to nemůžeme hrát, že tomu nikdo nebude rozumět (ani herci), publikum že si bude myslet, že jsme se zbláznili a já si budu moci Charmse připsat na svůj osobní seznam propadáků a nedivit se, když z toho vedení divadla vyvodí důsledky.

Pak se s Charmsem roztrhl pytel a všichni hráli o tom, jak je Rusko strašné, vládne tam KGB, ve všem je tam zmatek, člověk neví dne ani hodiny, kdy pro něj přijdou, v encyklopediích se bláboly vydávají za seriózní informace a člověk, který chce jen tak žít, je ztracen. Bylo to o tom Rusku, které – v té době, o níž mluvím, tedy časech kolem přelomu milénia – se jevilo být definitivně vyřízené, zuby vylámané, a my jsme si celkem říkali, že jestli týrá a šikanuje vlastní obyvatelstvo, je to smutné, ale takové už Rusko je a my už jsme z toho zaplaťpánbůh venku.

A náhle se ukazuje, že z toho venku nejsme. A tak jsem byla zvědavá, co nyní aktuálně o Charmsovi víme. Moc toho nenapsal a už je všechno přeloženo, ale měl ženu, která napsala vzpomínky na život s ním. Ten život byl dost hrozný, nejen proto, v jakých žili poměrech, ale i proto, jaký byl Charms člověk.

Život může být v rámci možností celkem i obstojný, ale člověk se zostřeným smyslem pro grotesku, absurditu a blbost v něm ty tři zmíněné fenomény uvidí vždycky. Ale viděla jsem také to, že žádný život, ani ten v stalinistickém Rusku (když už budeme takto popisní) nemůže, pokud to není život šilencův, sestávat jenom z grotesky, absurdity a blbosti, že je v něm i nečekaná krása, dojetí, láska a naděje. O čemž /obojím/ vydává svědectví Charmsova žena Marina.

Ruská sekce kladenského spolku V.A.D. sehrála Charmsovy pašije kolem archetypu Marie, trpící, milující i snímající z kříže a vydávající svědectví. To by se mohlo snadno zvrhnout do sentimentu, kdyby nebylo vnitřně pravdivého herectví postav z jednotlivých Charmsových miniatur a přízračně animovaných pasáží, v nichž vystupuje básníkův portrét, zploštělý tak jak všechny jeho postavy do základního obrysu. A nefungovalo by to, kdyby na konci nezazněl krásný, čistý a rovný zpěv, který člověka dokáže vynést nad všechnu bídu světa.

O Charmsovi teď víme, že nebyl jen obětí, ale i součástí hrozného státu a jeho nestvůrného režimu, že tím, čím trpěl, se také bavil, že mu nic nebylo svaté, za nic a proti ničemu nebojoval, že se strašně nehodil do doby, ve které žil, ale nemohl si pomoci a musel se jí vysmívat. Kladenští ho vytáhli ze stalinistického Ruska a přiblížili k tomu, co žijeme dnes.

Alena Zemančíková

Projížďka kočárem na stadionu

Soubor Triarius z České Třebové jsme loni v Hronově mohli vidět s inscenací Kočka na kolejkách. Letos představuje v rámci doprovodného programu ve sportovní hale (pod Sokolovnou) s představením Kočár do Vídně.

Diváci sedí na točně, kterou otáčí trojice mužů, zatímco trojice herců rozvíjí napínavý příběh z druhé světové války. Představení se často neobejde bez technického problému, zvláště když je přetížena maximální tonáž 4 tun, nebo když točna zapůjčená Klicperovým divadlem v Hradci Králové

stojí v kině na koberci. Nic z toho tady ale nehrozí a tak se přijďte podívat od pondělí do úterý, od 14:00 nebo 17:00 hodin.

A zatímco režisér J. J. Kopecký nahoře něco kurtoval, zeptal jsem se Karla Peška, jednoho z herců, proč jít na ně a ne do Tritonu: „Jednak dneska prší a tohle je pod střechem. Jinak to je netradiční představení, už jen z toho důvodu, že diváci sedí na točně, která se otáčí, a my hrajeme kolem nich. Pojedou s námi celou cestu do Vídně. A hraje tam velmi krásná herečka!“

Jan Mrázek

Ten problém mne znepokojuje už dlouho. Vlastně od chvíle, kdy se mne můj kolega z divadelní fakulty a vzácný přítel František Štěpánek v době, kdy jsme se spolu pustili intenzivně do práce na amatérské východočeské půdě, zeptal, zda si myslím, že máme právo nahlížet amatérskou činnost kritérii a požadavky, jež platí pro profesionály. Zopakoval to potom ještě na schůzi komise pro spolupráci s amatéry, jež byla založena při tehdejšímu svazu profesionálních divadelníků – ale jeho hlas zapadl. U mne tehdy, před těmi více než třiceti lety, sice převládala radost, jak se tahle naše činnost daří, neboť jsem se setkával s řadou lidí, kteří nadšeně a horlivě doslova hltali nové poznatky, leč zároveň jsem věděl, že ta otázka je neodbytná – ne-li přímo osudová. A že se s ní nějak musím vyrovnat. Zkusil jsem to opatrně nejprve v obecné rovině, odmítl jsem tezi, že divadlo je jedno – dobré nebo špatné a je lhostejné, jestli je amatérské nebo profesionální. Trval jsem – a trvám na tom – že amatérské divadlo má ještě jiné funkce než estetickou (divadelní) a že jsou to funkce stejně důležité a rovnocenné. To mně ovšem vzápětí přineslo ohromné potíže při hodnocení amatérských představení. Také samozřejmě na tomhle JH. Neboť píšou-li recenze do Zpravodaje, tak úzkostlivě a vytrvale zkoumám, zda neupadám to toho, co pro sebe nazývám „štěničkářením“. To jest zda nehledám chyby a nedostatky z hlediska scénického tvaru a nepřehlížím ony jiné funkce. Není to lehké, neboť je pravdou, že je jen málo dokonalých představení, u nichž není co vytknout; někdy dokonce mám zlost, že se dobře započaté dílo pokazilo jakousi nedbalostí či nesmyslným záměrem. Ale znovu a znovu se vracím k té otázce, jestli problematický scénický tvar nemá jiné kvality, jež nejsou v divadelní rovině, ale v jiné, jež vlastně zakládá amatérskou specifikou. Upřímně řečeno: je to nad míru obtížné. Když občas píšou nějakou recenzi na profesionální divadlo, tak je to jasné. Jediné možné kritérium je estetické, jde jen o to dobře přecházet a pochopit záměr a východisko scénování. Ale u amatérského divadelního počínání je to složitější. Zvláště když vím, že na nějaké stanovisko soubor čeká. A tak pokaždé, když po sobě čtu, co jsem napsal, váhám, jestli příliš nepřeceňuji tu nebo onu stránku, jestli jsem vzal v úvahu všechny okolnosti a souvislosti a atd. atd. – a vůbec...

Řekla mně tuhle jedna návštěvnice JH, když jsem naříkal, že musím jít psát, proč naříkám, že přece při mých zkušenostech a mém věku... No právě, odpověděl jsem, čím jsem starší, tím více se ozývá ta otázka Františka Štěpánka.

Jan Císar

Nuly, nebo jedničky. ^{ROZHOVOR} Nic jiného na plátně není.

Rozhovor s performerem Tomášem Hájkem.

Autorem původního textu je Michail Bulgakov. Co je to za text?

Jsou to jeho velmi rané povídky, Morfium je jedna z nich. Vyšly společně ve sbírce Zápisky mladého lékaře. Dnes, shodou okolností, byla na představení paní, která tyto povídky překládala. To mě potěšilo, zítra jdeme na kávu. Jsou to částečně povídky z Bulgakovovy praxe; on totiž jako lékař působil. Jsou to takové temné povídky a Morfium je ta závěrečná, nejtemnější.

U meotaru je prostor spíš pro vtipky a humor, jak se ti zpracovávalo vážné téma?

To byla právě podmínka. Když jsem hledal, co dělat letos, říkal jsem si, že zkusíme něco vážnějšího, aby to nebylo pořád jen na tu lehkou notu. V loňském prosinci už jsem přemýšlel o něco intenzivněji a v tu chvíli se mi shodou okolností dostala do rukou tahle kniha. Říkal jsem si, že to bude ono, že to zkusím. Navíc mám vyložené fobie ze závislostí, takže je prožívám alespoň na jevišti, když už ne, zaplaťpámbůh, v realu.

Jak dlouho ti trvá, než sám se sebou nazkoušíš hru?

To je to. Že jsem sám, je obrovská výhoda. Relativně dlouho probíhají jen teoretické zkoušky. Když mám kdykoli chvíli volna, hru si vybavuju a přemýšlím o ní. Nevím, jestli to vůbec říkat, ale já jsem vlastně nikdy nezkoušel. Když je člověk sám, zkoušet nemusí. Stačí, když si hru představuje.

A výroba loutek?

Ta probíhá vždycky těsně před premiérou, na-prosto hekticky. Ve stavech, kdy už to prostě musí jít ráz na ráz. Jelikož, jak vidno, nevyřezávám marionety a nedělám žádné pořádné loutky, na to počmárání několika fólií a vystříhání několika papírů stačí několik delších večerů.

Jak se vyrovnáváš s tím, že jsi na představení úplně sám?

Text jsem trochu upravil, aby ho mohl hrát jeden člověk, ale jinak jsem se snažil zachovat příběh, takže gró tam asi je. Že jsem na to sám, je z nouze ctnost, ačkoli loutkářská družina Divadelního spolku Josefa Jiřího Kolára při Tělocvičné jednotě Sokol Poniklá je šestihlavá. Jelikož mám velmi málo času, nemáme možnost a prostor zkoušet něco zajímavého a velkolepého společně,

musím tedy takhle improvizovat sám. To je ale pouze zatím. Třeba se to časem vystříbí a zase budeme hrát jako družina.

Zveš si někoho, aby se podíval zvenčí a řekl ti postřehy?

Máme ale trochu jinou koncepci než většina souborů, které jezdí na přehlídky - hrát hru třeba dva roky, pilovat a potom jezdit po přehlídkách, kde jim k tomu něco říkají. My to děláme přesně obráceně, jezdíme nejdřív po přehlídkách. Morfium se poprvé hrálo v Turnově na krajské, pak na národní v Chrudimi a potom tady na Hronově. Nic mezitím. Říkám si, ať mi hodní pání porotci případně naznačí a zastaví to, nebo k tomu přidají dobrou radu a já můžu kus následně předvést například na domácím ponikelském jevišti či někde jinde. Nevidím úplně smysl v tom, někde něco dva roky pilovat a pak si to nechat od poroty rozcupovat.

Morfium je kolikáté tvé představení s meotarem?

Je třetí pro mimoponikelskou veřejnost, připočetl bych ale ještě dvě představení, která byla přímo pro ponikelské, na naše místní témata, které kdyby viděl někdo zvenčí, zřejmě by je nepochopil. Také byly hry, které měly premiéru a derniéru zároveň... Takže tři. Faust, Zmatek nad zmatek a Morfium.

Je těžké se neopakovat a vymýšlet na meotaru nové věci?

Je. Teď program nebyl, ale když někdy mívám program, bývá v něm podtitul Meotarové trápení, čímž jsem myslel jednak tu chaotickou přípravu, ale právě i tohle vymýšlení. Abych řekl pravdu, trochu mě to zlobí. Problém je v tom, že dost lidí si řekne, no dobře, meotar. Když už si někdo vezme meotar, musí na něj vymyslet nějaký nový figl, jinak přece nemusí hrát znovu s meotarem. Je to ale nespravedlnost. Když někdo hraje s marionetami, taky je pořád vodí shora nitkami. Když hraje s javajkami, pořád je vodí na tyčkách zespoda. Činoherci chodí pořád po nohách a ne po hlavě. Ale tuhle diváckou potřebu jsem cítil, tak jsem se snažil alespoň trochu tam něco vymyslet jinak. Myslím ale, že až tolik toho vymyslet nelze. Pořád je to jenom světlo, nebo tma. Buď to nuly, nebo jedničky. Nic jiného na tomhle plátně není.

Petra Jirásková

BAZANTOVA LOUTKÁŘSKÁ DRUŽINA
DS JOSEFA JIŘÍHO KOLÁRA PŘI TJ SOKOL PONIKLÁ
MORFIUM

Propad do světa meotaru

RECENZE

Protože jsem manuálně nešikovná, nedůsledná a netrpělivá, vždycky jsem si přála mít doma meotar. Kdybych měla meotar, mohla bych tvořit koláže neupatlané od lepidla, neokousané neohrabaným střiháním, nezmuchlané od roztřesených rukou, nepolitě čajem. Mohla bych si ty koláže promítat doma na zeď, a každý večer je obměňovat a dokonce i oživovat. Nikdy jsem ale svůj plán nedotáhla do konce a meotar si nepořídila. Ale již několikrát rok se ke mně dostávají zprávy o tom, že jakýsi Tomáš Hájek dělá „meotarové divadlo“. Letos jsem to konečně viděla na vlastní oči: M. Bulgakov, T. Hájek: Morfium. Částečně autobiografická povídka Michaila Bulgakova, herec a přístroj. Látka a forma do sebe organicky zapadly, plátno a meotar byly bílou lékařskou ordinací s rentgenem. Rámeček: Vyhořelý lékař s nezájmem otevírá další z mnoha obálek, ve kterých mu bratr obvykle posílá dopisy plné stesků a stížností. Tentokrát ovšem nenalézá list, ale bratrův deník. Tomáš Hájek usedá za meotar, onen deník otevírá a proměňuje se ze čtenáře na pisa-

tele. Vše zatím vypadá nevinně a roztomile. Estetika jednotlivých záznamů (obrazů) se ovšem postupem času proměňuje a zavádí tak diváka do stále temnějších koutů pisatelovy duše. Na začátku spatřujeme na stránkách deníku jednoduchou malebnou krajinu, roztomilé miniatury povozu, cestujících a nemocnice. Stránky deníku začínají ožívat, loutky nabývají podob existujících lidí. Z vyprávění se stávají situace. Z ilustrací příběhu se stává příběh sám. Lékař je frustrovaný válkou a má zlomené srdce. V nočních můrách se mu zjevuje jeho bezcitná femme fatale a mocnáři mobilizují své národy, to vše zalito rudým světlem vášně a krve. Lékařova starostlivá (a později ustaraná) asistentka Anna ho v dobré víře přesvědčí, aby si aplikoval první dávku morfia. Stane se a deníkové záznamy nabývají spádu. Vedle psaného textu jsou na stránky jakoby vlepovány recepty, štítky a fotografie, tento celkem běžný způsob zaznamenávání vlastního života ovšem čím dál tím více atakují halucinace. Z poměrně systematických, úhledných zápisů se stávají surrealistické koláže, písmo se stává nečitelným, posta-

vy se hrozivě zvětšují, pisatel přeliovává stránky a škrtá předchozí zápisy, samotného muže za meotarem ovládá třas a hrůza, malebné obrázky už se vrací jen jako iluze a na plátně se nakonec za mrazivého zvuku kovu objevují dvě velké a zcela reálné rekvizity smrti: injekce a revolver. Na poslední list dopadne chlístanec krve. Divák už je dávno vtažen do světa malého bílého plátna, už se přestal smát a obdivně mručet nad vynalézavostí herce a už ani příliš nevnímá a nepotřebuje rámec lékaře, který se právě dověděl, že jeho bratr je mrtev a pravděpodobně se vydává na cestu nikoli morfinisty, ale zato alkoholika. Nedovedu si už představit, že bych povídku Morfium mohla vidět zpracovanou jinak, než tak, jak ji inscenuje Tomáš Hájek. Například při pomýšlení, že se dívám na herce, kterak realisticky trpí v záchvatech abstinence příznaků, mi chlupy vsávají hrůzou a možná by mě i napadalo, že ona Bulgakovova povídka není zas bůhvíjak úžasná látka. Ovšem při propadech do snových meotarových světů je mi to jedno. Ještě, že jsem si ten meotar nepořídila, možná bych se z toho zbláznila.

Marie Nováková

Vstup na jiné pole a objevování nového

RECENZE

Pan Tomáš Hájek, jenž vystupuje jako Bažantova loutkářská družina Divadelního spolku Josefa Jiřího Kolára při Tělocvičné jednotě Sokol Poniklá, je dnes už v amatérském divadle pojem. A dokonce bych si troufl říci, že nejen pro ty tři inscenace, s nimiž se dostal na JH, ale přímo pro druh

divadla, které on sám nazývá meotarovým jevištěm. Je to pro mne jev tak zajímavý, že by si zasloužil samostatnou úvahou. A s jistým potěšením bych ji napsal. Jestli ji loutkářští kritikové či teoretikové ještě nenapsali – neboť pan Hájek se hlásí k loutkovému divadlu a také na JH postoupil nominací

z Loutkářské Chrudimi – tak dělají chybu, protože zcela bez nadsázky a zcela vážně řečeno se tu objevují některé neobvykle inspirativní a nečekané momenty scénické. Na příklad v tom letošním meotarovém zpracování Bulgakovovy povídky Morfium postupný rozpad písma lékaře-morfinisty k nečitelnosti je znamenitým prostředkem psychologické charakteristiky. A upřímně řečeno: jen pro tuhle věc jsem ochoten panu Hájkovi odpustit problémy, jež se jinak v tomto jeho meotarovém scénickém tvaru objevují. Vzal si totiž – a to mu budiž ke cti – hodně velké sousto, které svými parametry překračuje dvě předešlá představení. Projevuje se to například v nevyváženém rytmu celku stejně jako v nedokonalé práci s hlasovým projevem. Ale jak by asi v takovém případě zvolal F. X. Šalda: Jděte mi k šípku s těmito nedostatky, podstatný je ten vstup na jiné pole, to objevování nového.

Jan Císař

závislost
nesnáším
zajímavé
bolest
ne
dobré
super
démon
umění
působivé
krev

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

Mám hudební sluch, ^{ROZHOVOR} ale neumím muziku vysvětlovat

Rozhovor s režisérkou Alenou Mutinskou

Kolik je v Šakalích letech na jevišti lidí?

Řekla bych, že padesát čtyři. Tak nějak. Je to spíš plus minus, do Hronova někdo nepřijede, nemohli úplně všichni.

Není to poprvé, co děláš takhle personálně rozsáhlou hru. Byla ještě nějaká větší než tato?

Myslím, že ne. Šakalí léta jsou největší a pro mě byly i nejsložitější. Doposud jsem třeba nepracovala s choreografem, hudební složka se musela dělat zvlášť... Dlouho jsme taky pracovali jen na textu, hodně dlouho jsme jen četli. S tím jsem se v předchozích inscenacích nesetkala.

Hudební divadla jsi dělala už předtím - Modroočko, Princ a chudáš. Jak se stalo, že ses takhle vyprofilovala?

Já muziku miluju a miluju mladé lidi. Dělá se mi s nimi strašně dobře, protože jsou upřímní, veselí a nezanáší zkoušky zbytečnostmi. Neta-hají do práce soukromé věci. Navíc i vztahy jsou v souboru vynikající. S mladými jsem začínala představením Šípková Růženka, což byla hra loutková. V té době jsem učila v ZUŠ, došlo k vyřazení absolventů a měli jsme s nimi něco udělat. Netroufali jsme si na něco velkého, tak jsme udělali tuhle maličkost. Nakonec jsme dostali i nominaci na Šrámkův Písek. Tak to nějak začalo.

A dorostli jste až k muzikálu.

Jé, já vůbec nevím, jestli tomu takhle můžu říkat. Zkoušeli jsme v Tylově divadle v Rakovníku, a ta scéna je v podstatě malá. Ani si netroufám říkat, že je to nějaký mega muzikál. Je stavěný na možnosti, které máme. Amatérské možnosti.

Soubor je ohromně hudebně nadaný. Děláš konkurzy, kde musí uchazeč talent předvést, abys ho přijala?

Nedělám. Třeba Ondrovi Svobodovi zpěv moc nešel, ale zase máme v souboru šikovné lidi, kteří ostatním pomůžou. Hlavně Honza Švácha nebo Alenka Bradáčová, kteří vedli hudební zkoušky. Výsledek jde na jejich vrub, opravdu mi moc pomáhají. Navíc mám ještě Leoše Janouška, který dělá aranžmá. Já hudební sluch mám, ale neuměla bych hercům vysvětlit, co mají udělat. Slyším, když je někde něco falešně, a pak to řeknu, ale neumím to vyjádřit. K tomu mi musí pomáhat tito naši výborní muzikanti.

Kapelu v Šakalích letech tvoří lidé, kteří se věnují primárně hudbě. Jak funguje soužití divadelníků s hudebníky?

Teď jsme hráli asi šestnáctou či sedmnáctou reprízu. Měla jsem strach, že to kapelu po čase přestane bavit, vždyť ti muzikanti, to je taky pěkná pakáž. Ale oni jsou boží. Mně se na nich strašně líbí, že ačkoli v představení hrají, stále se baví. S představením jdou a je to na něm vidět. Je to celek, ne že muzikanti jsou něco jiného než herci. Za to jsem jim moc vděčná.

Láká tě udělat na divadle něco komorního?

Chtěla bych. Mám jeden text od slečny ze souboru, ale nechci nic prozrazovat, protože jsem pověřivá. Teď u nás dělá Jirka Suk komornější věc. Pak bych se ale zase chtěla pustit do něčeho většího, protože ono je dobré soubor stmelit. A stmelí se vždycky společnou prací.

Máš nějaký divadelní sen, který by sis chtěla splnit?

Chtěla bych, abych si taky zahrála já. Ale to nevím, jestli se mi splní.

Vzpomínáš na nějakou svou inscenaci víc než na ostatní?

Hrála jsem v Tvrdohlavé ženě, tu jsem měla moc ráda, a pak ještě Umřít smíchy, kterou režíroval Jarda Kodeš. To bylo takové tabu, tenkrát se ta hra nesměla dělat. Dostali jsme se tedy na krajskou přehlídku a dál už ne. Dalším přelomem pro mě byla inscenace Jitra jsou zde tichá.

Slyšela jsem, že tě chtěli v profesionálním divadle. Je to pravda? Je. Pepík Kettner mě chtěl jako herečku do Mladé Boleslavi.

Jak to dopadlo?

Něšla jsem do toho. Musela bych opustit soubor. A taky práci, kterou dělám ráda, baví mě. Nemohla bych odejít od těch lidí.

V souboru je hodně mladých, kteří třeba nikdy nehráli. Je při tom množství vůbec čas na nějakou individuální práci?

Určitě je, právě při zkouškách. U lidí, kteří mají mluvenou roli, je podle mě základ v práci u stolu, při čtení. Tomu jsme se věnovali hodně. Třeba Vláda Lechnýř v roli Prokopa si chudák zažil svoje a dneska hraje výborně. Myslím si, že divadlo dělá herec. Když se práce s ním odbyde, je to na výsledku vidět. Na druhou stranu se poctivá práce vždycky zúročí, takže se vyplatí se hercům věnovat.

Petra Jirásková

ŠAKALÍ LÉTA

DS TYL, RAKOVNÍK

Vysoce energetický nápoj z Rakovníka

RECENZE

Inscenace Šakalí léta divadelního souboru Tyl Rakovník je v mnoha ohledech mimořádná. Pustit se do tak rozlehlého muzikálového plátna s tak početným obsazením vyžaduje značnou dávku odvahy. Zorganizovat pak všechny složky (tím nemám na mysli jen oblast produkční) tak, aby na jevišti smysluplně fungovaly, je v amatérských podmínkách úkol takřka nadlidský. Z tohoto pohledu patří můj velký obdiv duši celého projektu, režisérce Aleně Mutinské, které se v zásadě vše výše zmíněné zdařilo, aniž by kopírovala obecně známou filmovou adaptaci, a pokusila se navíc převyprávět muzikálovou předlohu svébytnými jevištními prostředky. Rámec poměrně jednoduchého příběhu jsou vzpomínky Dospělého Kšandy na léta dospívání, která prožil na sklonku padesátých let minulého

století v totalitní době budování socialismu. Takto zvolený rámec pak režisérce umožňuje nejen jistý nostalgický pohled na „jalová léta dospívání“, ale i vidět situace a hlavně postavy jako nositele jednoho hlavního znaku, který může vést až ke karikatuře (např. Potentát Přemek, manželé Peterkovi). Bohužel se ve včerejším odpoledním představení k této karikatuře místy uchýlili i představitelé party mladých kluků kolem Kšandy, a tím oslabili věrohodnost své revolty. V tomto ohledu byla dámská část daleko věrohodnější. Větší míře apelativnosti zmíněné revolty, kterou spustí zjevení se Bejbyho až jako „deus ex machina“, by určitě prospělo i jevištní zdůraznění šedivosti a průměrnosti oné doby, ve které se příběh odehrává, např. brilantně zazpívaná „ananasová píseň“ v podání Aleny Bradáčové nevytvořila pat-

říčně dramatický protiklad k dynamickému pojetí rockenrolu Bejbyho. Velkou devízou rakovnické inscenace je režijní pojetí Prokopovy rodiny, včetně skvělých hereckých výkonů všech jejích představitelů (Vladimír Lechnýř, David Daenemark, Diana Hřčková, Hanička Pilíková). K příznivému diváckému přijetí inscenace přispívá samozřejmě živá kapela, pěvecké výkony většiny interpretů, a v neposlední řadě inscenačně akcentované téma revolty vůči daným pořádkům a nastolenému životnímu stylu, což jistě může být téma nadčasové. Pro někoho je to možná málo, pro někoho (včetně mě) je to i vzhledem ke zvolenému žánru dost. Bez ohledu na vše řečené je však podle mého názoru nezpochybnitelné, že energii, entuziasmus a zaujetí pro hru lze rakovnickým jen závidět.

Milan Schejbal

Masová energie

RECENZE

Kdybych měl stručně a pokud možno co nejpresněji vyjádřit, čím se nejvýrazněji vyznačuje představení Šakalích let DS Tyl z Rakovníka vycházející jednak z filmové předlohy, jednak z divadelní adaptace, již učinil pro Městská divadla pražská Miroslav Hanuš, pak bych řekl, že „masovou energii“. Tím bych asi také nejlépe určil jeho nejpozitivnější stránku. Neboť na jevišti je velká skupina lidí, kteří s ohromnou chutí, radostí, gusem, temperamentem a potě-

šením plní úkoly, jež jim byly v inscenaci tohoto muzikálu svěřeny. Říkám to schválně takto, protože se to týká beze zbytku všech, kdo na jevišti jsou, ať už tam dělají cokoliv; ať jsou sólisté hrající a zpívající nebo členové sboru či kapely. Všichni se zapojují do toho dynamického a prudkého víru, jehož inspirující a vůdčí složkou je rokenrol a jeho rytmus. Tahle nesporná kvalita má i jistou nevýhodu. Takto inspirovaná hudební a také pohybová složka vysoce převažuje, takže je to divadlo,

které na prvním místě zpívá a provozuje hudbu, na místě druhém tančí a teprve na třetím místě pracuje se slovem jako podnětem k herectví a především k realizaci situací, z nichž by vznikal význam a smysl uskutečnitelný jen a jen právě tou třetí částicí divadla, které mluví, zpívá a tančí. Přitom nepochybují o tom, že inscenaci o tenhle smysl šlo – a hodně. Jenže: ona ta část, jež utváří onu slovně-divadelní rovinu, zase není v předloze tak brilantně napsaná, takže ta „masová energie“ hudby a tance nad ní suverénně vítězí. Přesto – nebo zřejmě právě pro tohle – je to, co se režisérce Aleně Mutinské podařilo, záležitostí s divadelním nábojem, jenž osvědčuje svou přitažlivost a dovede diváky zaujmout. A svou celkovou podobou i záležitostí účtyhodnou a pozoruhodnou.

Jan Císař

vzpomínky
super síla
mazec joyful
zklamání jo písničky ach. příjemné
zábavné energie časy
staré mládí jízda

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

Mě se to nějak moc nedotýkalo a nejvíc mě mrzelo, že se hrálo spíš retro, než téma, a říkaly se spíš hlášky než repliky.

Máša

Málem jsem se u toho utopila

ROZHOVOR

Rozhovor s režisérkou Magdou Adou Johnovou

Pro začátek nám řekněte, co je to lanugo, aby si to diváci nemuseli gúglit...

Lanugo je novorozenecké ochmýření, s kterým se dítě rodí, ale hned po narození ho ztratí. Zkrátka vzpomínka na to, co si nepamatujeme.

Jistě jste už na to odpovídala mnohokrát, ale jak tenhle projekt vznikl?

Vzniklo to tak, že se sloučily dva soubory na ZUŠ, a chtěli jsme společně udělat něco pěkného. Protože do té doby jsme dělali spíše takové depresivní věci. Já mám sice pocit, že vidí-li divák něco, co s ním zacloumá, může ho to ovlivnit, ale tentokrát jsme všichni měli chuť na něco jiného. A tak jsme celý rok hledali materiál na něco krásného. Šli jsme na to přes hudbu, přes japonskou milostnou poezii, přes vizuální podněty, až jsme nakonec došli k nějaké symbolice bran, vstupu do života.

Pro mě je v tom až něco mystického... připadá mi to nejen jako návrat, řečeno vzrozně, do matčina lůna, ale také k divadelnímu rituálu sdílení.

To jsem ráda, že od vás slyším slovo rituál, protože jsme se při té příležitosti hodně bavili o iniciačních rituálech, životních iniciacích. Protože pro nás je to také o tom, že naši žáci, čerství maturanti, budou teď vstupovat do života, a tak jsme hledali nějakou paralelu, co pro ně tou branou do života je. Původně jsme přemýšleli o tom, že představení budeme dělat o všech možných iniciacích, ať je to vstup do školky, do první třídy, první láska, všechny ty první věci. Ale pak jsme od toho z různých důvodů upustili, a zůstali u prenatalního období, protože nám přišlo jako dobrá metafora a zároveň i rituál. Hrozně mě zajímalo, jak to dopadne, když uděláme na divadle něco tak moc nedivadelního. A vůbec mě nemrzí, že to není čistokrevně divadelní věc. Protože mám pocit, že jde o to zkusit se s diváky nějak jinak naladit. Vyprovokovat v nich jiný zážitek.

Bylo od začátku jasné, že to bude beze slov?

Tím, že jsme tak dlouho hledali, bylo vlastně možné všechno, nic nebylo jasné. V okamžiku, kdy jsme už věděli, že to bude ten prenatal, nastala smršť myšlenek, představ, obrazů. A bylo čím dál tím jasnější, že to bude beze slov.

Beze slov, ale se zvuky?

Myslím, že takhle jsme o tom neuvažovali, ale že to vyplynulo. Vstupem do tohoto způsobu inscenování byla relaxace, kde jsme se snažili projít si tím prenatalem, a představit si, co asi dítě slyší nebo vnímá skrze vodu. Pro mě bylo zajímavé jen to pozorovat, jak tam všichni leží a představují si. A když pak tenhle silný zážitek popisovali, bylo jasné, že se k tomu chceme vracet, pohrát si s tím.

Samozřejmě, že jako iniciátorka a režisérka máte poslední slovo, ale zajímalo by mě, zda se na celkovém tvaru podílejí svými nápady i vaši svěřenci?

Tím, že fungujeme pod ZUŠ, a mně přijde, že to není herecký kroužek, ale spíše osobnostně sociální výchova, je pro mě hrozně důležité, aby tam byly jejich nápady. K tomu směřujeme, je to hodně společná práce. Je jasné, že já pak tomu dám nějaký rámec a jednotné vidění, ale je důležité, aby to všichni vzali nějakým způsobem za své. Abychom při tom něco společně zažili, aby to pro nás byl velký zážitek tvoření.

Samozřejmě, že mě zajímá i technická stránka – natáčení pod vodou. Jak probíhalo a jak dlouho?

Točilo se to dvě hodiny, protože jsme měli v Uničově vyměřený čas, než se otevře bazén veřejnosti. Tedy od osmi do desíti. Předem jsme s jednou žačkou udělaly scénář, ale ten se nám pak u bazénu rozmočil. Domluvila jsem se s kamarádem, výborným kameramanem, že to natočí, ale muselo to být připravené. Nejvtipnější bylo, že jsem musela "předcvičovat". Protože jako jediná jsem se mohla namočit, při natáčení to muselo být na první dobrou – vstupovat do vody se suchými vlasy. Takže jsem jim několikrát předváděla, co mají dělat. A málem jsem se u toho utopila, protože jsem si něco vymyslela, a ono to ne vždycky fungovalo. Po natáčení se museli jít prohřát do sauny, a stejně byla polovina z nich nemocná. Bylo ale moc zajímavé být přitom, sledovat ty lidi, jak se chystají, jak se chystá kamera, a jak to celé probíhá.

Jana Soprová

LIBERI IN UTERO, ZUŠ IŠI KREJČÍHO, OLOMOUČ LANUGO

Již před kolébkou kolébán

RECENZE

Lanugo je scénická báseň, vyjadřující pocity žen... a vlastně nevím, zda spíše dospívajících dívek, které v kuse účinkují, nebo matek, jimiž pravděpodobně jednou budou. K prvému odkazuje věk akterek a jistá melancholie, již vyznačují. K druhému lanugo (v názvu), plutí těl ve vodě (v projekci) a ozvučování břich a hrudí (v akci s mikrofony).

Je to tvar ryze abstraktní, založený na vytvoření určité nálady a na vnímání toku času. Beze slov, bez situací, bez příběhu. Záleží tedy zcela na divákovi, zda bude plout na stejné vlně (doslova) a zda poetickou atmosféru a hru s ní přijme.

Akce dívek je minimalistická. Vše, co činí, je předepsaná série úkonů s mikrofony a s přeléváním vody z různých velkých skleněných nádob. Dění na scéně se díky tomu citlivě doplňuje s tím, co se odehrává na projekčním plátně.

Divadlo, ve kterém jsou herci zbaveni falešné teatrálnosti pomocí praktických úkonů, má již svou historii. Počínaje, pokud vím, americkými avantgardisty Johnem

Cagem a Merceem Cunninghamem, až po některé proudy současného nového cirkusu či dokumentárního divadla. Zde ale dívky stojí okázale čelem do hlediště. To jim způsobuje znatelnou překážku: místo aby se věnovaly předmětům, s nimiž zacházejí, vyrovnávají se s přímým tlakem pohledů z publika. Někdy proto těžko skrývají své rozpaky, jindy nám zase emotivním výrazem v obličeji příliš předepisují, jaké pocity máme prožívat my. A to dobrá báseň nedělá.

Tomu, abych zapomněl na vše okolo a nechal se unášet, mi také částečně bránil způsob nasvícení. Dívky měly bílé kostýmy a tak by se filmový obraz a reálná těla mohly propojit v jeden celek. Příliš intenzivní divadelní světlo bohužel projekci z těl odmázlo a nepříjemně odhalilo parkety a barevné linie na podlaze, upomínající na funkci Sokolovny.

A pak se musím přiznat k jedné potíži: nečetl jsem předem anotaci a až opožděně jsem pochopil, že se nejedná o devět roztočených slečen a jednoho pohledného mladíčka, ale o matky a zárodek v břiše. Tak se mi zprvu zdála výpověď trochu banální: jako by existenciální pocity mladých lidí měly být zjednodušeny jen na milostná trápení. Byl jsem nepozorný? Nebo je inscenační záměr bez znalosti anotace nedostatečně zřejmý?

Všechny uvedené výhrady jsou dílčí, celek mě dosti potěšil. Tím, že se soubor pokusil vydat směrem ryze abstraktního divadla, že se toho nepolekal. A že to nepřehnali s lyrickou sebevážností, i když se podle mého soudu pohybovali na hranici. Ale to jsou jen řeči; podstatné je, že jsem se po většinu času opravdu nechal unášet.

Jiří Adámek

Já myslím, že paní učitelka, nebo pan učitel, dostal nějaké sexuální sny o svých žácích a snažil si je splnit tímto představením. Ono je to vlastně o vzniku života... a ono to nebylo sexuální, ale takové prapodivně vulgární. Trošku divné.

Pán Tritonu

Strašně oceňuju tu dramaťáckou práci za představením. Ale soudím podle „baví-nebaví“ a nebaví.

Barborka

Slovy Honzy Hlaváče „Dětské vodní soft-porno s fyzikálními pokusy“. Jinak mě mrzí, když koukám na představení, ke kterému musím mít manuál.

Chosé

Úplně jsem tam přestala hledat nějaký význam, protože jsem měla pocit, že ho tam nemám hledat. Měla jsem z toho spíš takový estetický výtvarný zážitek.

Martina

Čekala jsem od toho trochu víc, ale myslím, že to má nahozeno na něco zajímavého. Bavilo mě téma, ale chyběla mi spousta věcí – chtěla jsem víc.

Denisa

Mě se to Lanugo líbilo teď víc než na Mladé scéně a víc jsem si všímala projekcí. A úplně mě to rozněžnilo a připadala jsem si opravdu jako to miminko. Víc jsem v tom viděla příběh, protože jsem věděla, čeho si všímat. Myslím, že bylo dobré to vidět podruhé.

Anička

Mě se Lanugo líbilo mnohem víc než na Mladé scéně, protože mi to přišlo lépe nazvučené, takže byly slyšet zvukové efekty. Projekce byla větší. Nemyslím si, že byl úplně dobrý prostor, kukátko tomu svědčilo víc. A určitě je lepší to vidět podruhé.

Jakub

Nedokázal jsem rozklíčovat tu metaforu, že to má být plod v bříšku, to mi potom musel někdo vysvětlit. Připadal jsem si spíš jako v galerii než v divadle, byl to spíš nějaký objekt, než jednání. Nebyl jsem z toho nadšený.

David

mikrofon ticho dítě
bazén klid krása
nevím voda
skvělé pěkné
život

Slovomrak (čti wordcloud) je vizualizací bleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větším písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

Pracujeme se zpětnou vazbou

ROZHOVOR

Rozhovor s režisérem Alešem Pařízkem

Jak jste se vlastně dostali k autorovi hry Jeanu Tardieu?

S tím textem jsem se potkal, když jsem studoval v Brně na JAMU. Tardieu byl součástí doporučených textů ke zkoušce z dějin divadla. Protože mi přišel dobrý a zajímavý, nabídl jsem jej litoměřickému Mladivadlu. Líbil se jim.

Jak jej přijali?

V podstatě po prvním přečtení řekli, že je to super a že do toho jdeme.

Zdá se mi, že nebude úplně jednoduché si podobný text zapamatovat.

Úplně na počátku jsme si text hry kompletně přeložili, aby herci věděli, o čem mluví. Pak jsme to řešili tím způsobem, že jsme si hru nahráli a text si naslouchali.

Cítíte, že představení prošlo od svých soutěžních počátků v Mostě nějakým vývojem?

Určitě. Prošli jsme řadou přehlídek a na každé zaznamenali nějaké připomínky, které jsme postupně zapracovávali do hry. Často také získáme zpětnou vazbu od diváků a snažíme se s ní dál pracovat.

Chystáte další představení na text od stejného autora?

Máme od Tardieho připravenou kratičkou věc vlastně v obdobném rozsahu. Do budoucna máme v plánu obě dvě věci spojit a vytvořit z nich příležitostnou repertoárovku pro naše spřátelené publikum.

Zaujala mě také výtvarná složka představení...

Kostýmy i výtvarnou složku jsem tak nějak dělal já. Konzultovali jsme to se souborem a shodli jsme se na tom, že text zní jako šustění papírem. Vyšli jsme tedy od papíru, který nám přišel jako zajímavý materiál. A od té doby vlastně stále vylepšujeme a cizeluje-me scénu i rekvizity.

Kolik dalších představení má Mladivadlo na repertoáru?

Soubor existuje při základní umělecké škole. Snažíme se jej směřovat k tomu, aby byl souborem repertoárovým. Aby nehrál pouze jednu věc. Všichni, co tu hráli dnes, hrají paralelně v několika dalších inscenacích, které jsou příležitostně uváděny. Po přehlídkách a soutěžích se s nimi ovšem nejezdí. Představení Jedno slovo za druhé byla víceméně náhoda, která se vyplatila.

Také, jako všechny ZUŠ, trpíte častou obměnou lidí v kolektivu?

Tím, že máme soubor poměrně široce věkově rozložený a máme jej nastavený jako součást školního vzdělávacího programu, není to takový problém. Samozřejmě se stane, že odejde herec, který je obsazen v několika inscenacích, třeba na vysokou školu. S tím ovšem musíme dál pracovat a řešit to. Naštěstí je vedení školy nakloněno práci souboru, není tedy problém, aby své role dohrávali i herci, kteří již nejsou členy dramaťáku.

Jan Švácha

MLADIVADLO, LITOMĚŘICE
JEDNO SLOVO ZA DRUHÉ

První drndání z kapsy vyhání

RECENZE

Litoměřické Mladivadlo torpédovala na letošní ročník Jiráskova Hronova Mladá scéna. Připomnělo nám, že hrát si se slovy je hezké a že existují mnohá slova, na která macešsky zapomínáme. Tou připomínkou se stala inscenace textu před devatenácti lety zesnulého a v českém prostředí poměrně málo známého francouzského literáta jménem Jean Tardieu.

Objevná dramaturgická volba je podle mě největším kladem inscenace.

Jean Tardieu, byl básník a dramatik, který stylem připomíná svého u nás známějšího kolegu Jacquese Préverta. A Jean Tardieu byl také autor, jehož tvorbu nelze jen tak snadno někam zaškatulkovat. Jisté je jedno. Jeho dramatické texty jsou básněmi pro divadlo. S obvyčejnými slovy si dokáže hrát natolik rafinovaně, že nám skrze tuto hru dává proniknout hluboko pod povrch poetických hříček až kamsi ke dnu, kde je hustota tématu vyšší.

Ani inscenace *Jedno slovo za druhé* není tak nezávaznou hříčkou, jak by se mohlo na první pohled zdát. A všechno nasvědčuje tomu, že to herci Mladivadla v čele s režisérem Alešem Pařízkem vědí. Téma hry je obsaženo už v samotném jejím názvu. V inscenaci nezazní snad jediné slovo, které by nebylo pečlivě a přitom hravě zaměněno za jiné. Repliky jsou rozloženy na prvotní činitele, jednotlivá slova jsou zašifrována do slov náhradních a ve své nové modifikaci znovu zasazena zpět do replik... A vložena do úst dramatických postavám. Chtělo by se napsat: jednajícím dramatickým postavám. Ovšem to by nebyla tak docela pravda. A v tom je také jedno z hlavních úskalí inscenace.

Jedno slovo za druhé není jen zručně zacyklenou slovní hříčkou. Je to především chytře vymyšlená parodie stylu francouzské salonní konverzace. A to jak v jeho společenské, tak v jeho literární podobě. Dramatické postavy Madame, Paní a Pana de Techtlemechtle a služebné Irmy se ocitají v situacích jak vystřižených tu ze světa francouzských konverzačních komedií, tu ze slavného románu Choderlose de Laclose *Nebezpečné známosti*.

Režijně scénografické řešení inscenace bere tuto skutečnost plně na vědomí. Scénu tvoří židle z přírodního dřeva a bílé stolky, na které je servírován servis složený z bílého papíru. Vše je účelně umělé a odosobněné v duchu strojeného salonního stylu. Herci mají jednoduché celoodličejové líčení a stejně jednoduché kostýmy, barevně stylizované podle typologie postav. Rovněž jednotlivé jevištní akce jsou plně stylizované a dobře zapadají do poetického rámce inscenace. Připomínají klauniádu, čímž sverázně zrcadlí význam žonglování se slovy.

Problém je ovšem v tom, že autor hry nepředpokládal jen žonglování se slovy, nýbrž i s jejich významy a s tím, co způsobují. Nestačí pracovat s neoposlouchanými slovy jako se zástupnou řečí. Jde o to pomocí neobvykle přeskupených významů postav vzhůru nohama přirozený zákon akce a reakce, přimět postavy hry na základě nově přeskupených slov a významů i nově a překvapivě jednat. Vytvářet nečekané dramatické situace. S tímto úkolem inscenátoři odvážně bojovali, ovšem nedobojovali. Jevištní akce slovní hříčky snaživě ilustrovala, ale nedokázala ze sebe vykresat skutečné slovní jednání. Okouzlení úžasnou hrou

se slovy se tak po čase vyčerpalo a proměnilo ve stereotyp.

Přes všechny výhrady je třeba podotknout, že šlo o smysluplný pokus inscenovat pozoruhodný text málo známého autora. Mimochodem, moc mě mrzí, že jsem se v programové brožuře nedočel jméno překladatele. Odvedl moc dobrou práci.

Luděk | Horký

Nalícením se absurdní divadlo neudělá. A když chceme říkat absurdní texty, musíme umět mluvit.

Chosé

Kladu si otázku, jestli je to opravdu tak dobře přeložené. Zdá se mi totiž, že se tam dá humor vykresat ještě nějak jinak. Asi věděli, co tím chtějí říct, ale já bych potřebovala, aby mi to řekli ještě nějakou akcí. I slovo by mohlo svůj původní protějšek připomínat více zvukově.

Jana Machalíková

Přišlo mi škoda, že nepracuji s dalšími elementy, které by se daly použít v absurdním divadle – s tempem, se vztahy, emocemi. Slyšela jsem o tom velkou chválu a vlastně mi bylo líto, že to byl jen ten nápad se slovy a dál se s tím nepracovalo.

Martina

Tam jsem dlouho přemýšlela nad klíčem slov, jestli to není třeba zezadu. A náramně se mi to páčilo vizuálně.

Denisa

Hra se mi na rozdíl od Lanuga líbila víc na Mladé scéně než tady. Tam mě překvapila a všechny momenty, co tehdy byly osvěžující, jsem teď očekávala a už mě to tolik nepobavilo.

Anička

Jedno slovo za druhé se mi líbilo mnohem víc než na Mladé scéně. Přišlo mi, že byli soustředěnější a bylo to lépe zahrané.

Jakub

Slovomrak (či wordcloud) je vizualizacíbleskových reakcí diváků ihned po představení. Čím větší písmem je výraz uveden, tím vícekrát jej diváci v souvislosti s představením pronesli.

Sedm minut očního kontaktu

právě ten, kdo je vám nejbližší. Na festivalu v tomto ohledu nastává cosi, co paní lektorka nazvala „specifickou situací hronovské blízkosti“. Když seminaristé ve dvojicích zjišťovali, jak blízko se k sobě mohou fyzicky přiblížit, aniž by to bylo nepříjemné, neměl téměř nikdo problém vpustit partnera seminaristu až do intimní zóny.

Co nedokáží ruce a nohy, to dokáží oči. Na co se oči dívají, to by si ruce rády osahaly, kam se oči dívají, tam by nohy rády šly. A navíc, oči jsou nejvíce nahé místo našeho těla, dá se v nich číst, ale dá se jimi také bojovat nebo chválit. Očnímu kontaktu jsme se věnovali celou druhou polovinu dopoledne. Šlo především o cvičení – seminaristé měli třeba vyprávět pohádku nebo si v hlavě spočítat příklad, aniž by přerušili oční kontakt se svým kolegou. Posledním úkolem byl tichý a nepřetržitý pohled do očí. Paní Fischerová to prý jednou dokázala vydržet celou hodinu. My pouhých sedm minut.

Oči jsem měl upřené do očí naproti a venku už chvilku pršelo. My dva seděli trochu bokem od ostatních skupinek, znali jsme se od vidění už z dřívějška a než cvičení začalo, prohodili pár nezbytných slov a pohledů. Občas se od ostatních skupin ozvalo vyprsknutí, které pak přerostlo i v hlasitý smích. S radostí jsem zjišťoval, že oči naproti mně nejsou ochotné nechat se tím vyvést z míry a tak pro nás okolí pomalu přestávalo existovat. Ani to, že sem tam bleskl fotoaparát Iva Mičkala, nás nerušilo, jen zorničky protějškových očí se vždy stáhly a pak hned roztáhly. Jako když hodíte kámen do tůně. Vnímám jsem i obličej, do kterého byly zasazeny. Chvilí byl takový, jaký je, ale pak se začal měnit, ohýbat, tváře, nos i pusa se promíchaly. Tu se mi stáhlo hrdlo, málem jsem uhnul pohledem. Taková intimní závrať. Blízko zahřmělo, zorničky naproti se rozšířily. Tak to bývá při strachu. V tu chvíli jsem si uvědomil, co znamená to „oko do duše okno.“ Často se o tom zpívá nebo básní – „ponořit se do jeho očí, utopit se v jejích očích, oči jako studánky.“ Jazyk nelže, podle paní Fischerové je nejlepším učitelem. A kdo umí kromě slov číst i v očích a sám je dokáže ovládnout, ten je potom dobrým hercem.

Sedm minut očního kontaktu pro mě bylo nejdůležitějších pro pochopení nonverbální komunikace. Je k tomu třeba přesnost, schopnost rozlišovat nuance a hlavně rozumět lidským trápením a potřebám. Je až s podivem, jak dokáže člověka zasáhnout prostá upřímnost a otevření se, zbavené všech póz. V posledních deseti vteřinách jsme se s očima, které jsem si vybral, loučili už jako starí známí. Pak přišel pokyn oči zavřít a dotknout se, chceme-li. Vzali jsme se za ruce a pak se objali.

Jan Mrázek

Reportáž z nejzazších hlubin nonverbální

V této reportáži se budu snažit psát o intimě, o blízkosti, o emocích a o tom, jak hluboko se dá vidět, když se člověk chce a umí dívat. Láká mě zabývat se tím, protože je to v podstatě tabu – odporuje to společenské hodnotě „dosažení cíle“, protože otvírat se někomu je nebezpečné, i když po tom snad všichni podvědomě toužíme. Jsme ale naučení preventivně se bránit proti čemukoli, a pokud už máme emoce, tak pečlivě osedlané a ochočené.

Tyto pocity ale člověk slovy těžko formuluje. Naše tělo za nás v tuto chvíli mluví samo, a to je právě tématem, které probírá Daniela Fischerová na semináři nonverbální komunikace. Na Hronově je tento seminář již tradicí a probíhá vždy na internátě hotelové školy. Teoretické povídání paní Daniely je střídáno praktickými cvičeními, která potvrzují, že to, co se řeklo, funguje. Velkou roli tu hraje psychologie, padají jména jako C. G. Jung, termíny jako proxemické zóny, R.E.M. fáze nebo EMDR. S tím souvisí sociologie, nauka o svalech, etnologie, filosofie, teologie a nakonec i etymologie, což by člověk u semináře, který již z názvu vykazuje vše verbální, nečekal. Naučit se do důsledku vnímat významy slov je ale klíčem k leccemus nonverbálnímu – kupříkladu, slovo *smutek* je odvozeno od všeslovanského *mud*, což znamená kalný. A doopravdy, člověk, který se na svět dívá „kalným pohledem“, prý biologicky vidí vše tmavší a jeho oči tolik neodrážejí světlo. A málokdo si třeba uvědomí, že slovo *ubližovat* je od *blížit se*, stejně jako *agrese* od *ad-gredior*. Jak velké moudro je zde uschováno – že nejvíc ublížit vám může

Daniela Fischerová

SEMINÁŘ SEMINÁŘ SEMINÁŘ SEMINÁŘ

N JAKO NONVERBÁLNÍ KOMUNIKACE

Jana Machalíková a Renata Vordová

SEMINÁŘ SEMINÁŘ SEMINÁŘ SEMINÁŘ SEMINÁŘ

I JAKO IMPROVIZACE

Skleněný dům nemusí být nutně o domu ze skla

Je jen velmi málo toho, co dosud nebylo o improvizaci řečeno. Disciplína, který zažívá v posledních letech obrovský rozmach a láká stále více lidí každé věkové kategorie, má i letos na Hronově svůj seminář. I jako improvizace je opět v rukou zkušených lektorek Jany Machalíkové a Renaty Vordové. Seminaristé jsou rozděleni do dvou skupin - na začátečníky a pokročilé. Ty zkušenější má na starost Jana a nováčky vede světem netušených možností Renata.

„Náš výraz vychází z postavení těla.“

Naštěstí Adventistům sedmého dne již sedmý den minul, proto jsme nemuseli trávit celý seminář v parku, ale po čase jsme se přesunuli do jejich hronovské modlitebny. K mému štěstí se ale rozcvička v parku odehrávala, tak jsem neměl tolik práce s hledáním. Neupozornil mě ovšem vjem vizuální, nýbrž sluchový. Ano, už z dálky se ke mně neslo ono známé a neodmyslitelné: „Heja!“ v závěsu s „Hold daun“. „Dostaňte se do akčního režimu. Soustředte se na pohledy ostatních,“ přerušila hru Jana a pravidla okořenila o dalšího hráče, který bude vysílat první impuls. Nyní byly tedy vlny dvě. A věřte mi, udržet pozornost, zvláště po prohýřené noci, nebylo nejsnazší. Časový rekord pro držení dvou signálů činil dvě minuty a čtyřicet devět sekund. Prý se to bude zlepšovat každým dnem.

„To, co diváka zajímá, je proces vzniku. Pokud ten chybí, začne se nudit.“

Než jsme se vydali k modlitebně, dostali seminaristé poslední úkol. Poté, co se libovolně rozmístili po prostoru, měli pět kroků na to, aby představovali cvičence na všesokolském sletu. Cvičení bylo zaměřené opět na souznění se svými partnery, což je jedna z nejdůležitějších vlastností každého správného improvizátora. Cvičilo se pomalými, táhlými pohyby, aby každý včas zareagoval a nikdo příliš nevybočoval. Předcvičoval vždy člověk uprostřed každé ze stran.

Pokud chtěl být vystřídán, jednoduše se otočil buď vlevo, nebo vpravo, kde od něj převzal funkci příslušný člověk.

„Název improvizace je jako název povídky. Pracujte s metaforou. Skleněný dům nemusí být nutně o domu ze skla.“

V modlitebně došlo k již dříve avizovanému rozdělení skupin. Byl jsem v obou, takže vám jen představím ta nejzajímavější cvičení a to, co z nich vzešlo.

Je to tak

Může vás být více, nebo pouze dva. Důležité je naladit se na stejnou notu a nechat své partnery, aby za vás dokončovali slova, popřípadě věty.

Proč toto cvičení?

„Je potřeba se otevřít a věřit i ostatním. Potom neponeseme tíhu povinnosti za dokončení příběhu jen na vlastních bedrech.“

Orákulum

Při tomto cvičení má skupinka lidí (většinou čtyři) odpovědět na otázku položenou divákem naprosto jednohlasně. Slouží k upevnění vazeb ve skupině a lepší komunikaci mezi improvizátory.

Rady orákula:

Jak zemřu? (otázka jednoho ze seminaristů) - Zemřeš tak, že půjdeš ven a uhoď do tebe blesk.

Jak vznikne člověk? - Člověk vznikne tak, že se spojí dva lidé a mají se rádi.

Jak se vyrábí autobus? - Autobus se vyrábí tak, že se spojí auto s busem.

Jak se vyrábí židle? - Židle se vyrábí tak, že se spojí čtyři nohy se sedátkem.

Jaká je nejlepší barva vlasů? - Nejlepší barva vlasů je modrá.

Posílání slov

Jeden ze seminaristů, kteří jsou postaveni v kroužku, tleskne naráz s člověkem, kterého si pohledem našel, a řekne slovo. Dotyčný vybraný si vybírá zase svého a říká další slovo. A tak to jde dál a dál, dokud není příběh hotov.

Příběh z temného lesa

Tam, v tom nejčernějším houští toho velkého strašného lesa byl velký medvěd. Tleskl hlasitě na holčičku v houští. Holčička zavýskla radostí. „Medvěde! Copak mi to děláš?“ „Dělám ti to všelijak.“

Jen se stále častěji potýká s určitým blouděním v kruhu, neboť zkušení improvizátoři velice rádi využívají klišé a vzdalují se od toho, co improvizaci dělá improvizací. Bohužel boj o toto gró je bojem nekonečným. Stále však někdo stojí a říká: „zpět ke kořenům!“ Díky za takové, jako jsou Renata a Jana.

Dovolte poslední poznámku. Jak tak sleduji úspěšnost improvizáčnických seminářů na různých přehlídkách a neutuchající nadšení samotných seminaristů, troufám si tvrdit, že improvizace ještě zdaleka neřekla poslední slovo.

Vít Malota

Hronovský výletník: Samostatný pěchotní srub T - S5 „U křížku“

existuje internetový magazín věnovaný kultuře v místech, tj. i amatérským divadelním aktivitám? Jmenuje se Místní kultura a naleznete jej na stránkách www.mistnikultura.cz. Na stránkách magazínu najdete velice rozmanité zpravodajství o kulturním dění u nás. Informuje o kulturních událostech a zajímavých akcích a počinech v nejširším možném spektru. Naleznete tu příspěvky z oblasti živého umění, informace o festivalech a soutěžích, vzdělávacích příležitostech, lidové kultuře, či akcích pro děti a mládež. Místní kultura nepomíjí oblast památek a cestovního ruchu, problematiku nejrozličnějších kulturních institucí a zařízení, kronikářství, seniorů, handicapovaných, menšin a cizinců. Věnuje pozornost oblasti literatury a knižního vydavatelství, médií, ale také problematice legislativy a ekonomiky kultury včetně informací o vyhlašovaných grantech.

Na stránky Místní kultury může přispívat kdokoli. Po přihlášení zde můžete sami bez zásahu redakce propagovat své divadelní aktivity, oznámení o premiérách, vámi pořádaných přehlídkách, vzdělávacích akcích atp. Dávejte o sobě vědět! Využijte příležitost propagovat výsledky své divadelní práce i prostřednictvím magazínu Místní kultura!

Milan Strotzer
redaktor magazínu Místní kultura

Kdo bydlí ve Zbečnicku, má to pár kroků a zvolí zřejmě cestu po silnici. Až minete místní školu (budete ji mít po pravé ruce), sledujte naopak levou stranu, kde vás na odbočku ke srubu upozorní šipka. Pár minut do prudkého kopce a jste u cíle. Nevyznám se ve vojenské terminologii, protože vojnu jsem prožil v Dukle, a tak jsem místo: „Vlevo vbok!“ slyšel spíš: „Přidej si na tu činku ještě deset kilo!“ Snad proto (a svou roli v tom jistě hraje i mládí prožité na vandrech) si srub představuji úplně jinak. Tohle byl pro nás vždycky bunkr.

Zvonek tu nemají a vlastně ho ani nebylo třeba, na naši přítomnost ihned hlasitě upozornili dva uvázaní psi, ale protože Pája je milovnice zvířat, za chvíli se fenka válela na zádech a vyžadovala další drbání, zatímco její černý kamarád jen žárlivě poštěkával. Pan Podziměk, jehož přítomnost oznamuje vyvěšená vlajka ČR, pro nás přišel a celým srubem nás provedl. Nečekejte žádné zbraně, kulometry a kanóny musíte hledat v jiných opevněních. U křížku si vyslechnete

te příběh americké létající pevnosti, bombardéru B-17G, který byl nedaleko sestřelen a jehož fragmenty, nalezené v okolí obce Hřídolec, jsou tu k vidění. A také spousta fotografií jeho osádky, ať už z doby, kdy nasazovali životy na naši svobodu, nebo z dneška, kdy je pan Podziměk našel a oslovil. Dokonce si můžete přečíst jejich dopisy – to když si zakoupíte zajímavou publikaci Oheň v oblacích. Protože se neplatí žádné vstupné, můžete právě takhle podpořit činnost Okrašlovacího spolku vojenské historie Lomnice nad Popelkou, jemuž pěchotní srub patří a jehož členové se snaží s minimem prostředků zachovat pro naše potomky vzpomínky na statečné lidi, kteří se zasloužili možná i o to, že dnes můžeme v Hronově sledovat české divadlo.

Půjdete-li sem po obědě, od jídelny Wikovu to stihnete za deset minut, zpět do Hronova doporučujeme zelenou turistickou značku (přibližně dvacet minut). Věřte, že krásný pohled na Zbečnick a Hronov za tu procházku stojí! (Ve všedních dnech doporučuji předem se domluvit s panem Podziměkem – 728 747 710.)

Pavel a Pavla z rodu Němcourů

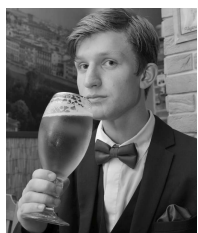

STRIP

PĚNA DNÍ

POSTAŽENÍ RUDÉHO

Restaurace Bašta Kozel 10 Světlé výčepní pivo

Způsob čepování:

Při sklonu 170 stupňů se paní barmanka nemůže divit, že jí nevyjde míra a bude muset svoji hladinku ještě dvakrát docáknout, a to tím způsobem, že sklenice přeteče. Nedošlo ani k rozpěnění (to je typické pro čepování nadvakrát), nedočkal jsem se kloboučku, a už vůbec nemůžeme hovořit o hladince. Znalec by se orosil.

Barva:

Světle žlutá až do zlatých tónů, pivo čiré.

Pěna:

hustá, nekroužkuje (spíše vytváří mapy), drží po celou dobu konzumace v tenké vrstvě.

Vůně:

Sladová, místy až nakyslá, nepříjemná.

Chuť a říz:

První doušek je poměrně příjemně sladový, pokud pomineme vodovost celého moku. Následně nám kdesi z dále mává chmelová hořkost, ale věřím, že někteří se jí nedočkají, jak je rok dlouhý. Chuť se stává nepříjemně jednoduchou, povrchní a nezajímavou. Sladové tělo je prázdné. Říz vyšší.

Co na to pivovar:

Kozel si naštěstí na nic nehraje a nebásní o svém pivu tak jako Primátor. Sami uvádí, že je tento druh vhodný k osvěžení, nebo relaxaci po dobře odvedené práci. Nedá se než souhlasit.

Další komentář:

Souhlasím právě z toho důvodu, že takové

vé osvěžení je sice fajn, ale stáčí nám? Pokud Kozla 10 nepijete řádně vychlazeného, je jeho „vůně“ takřka nesnesitelná. Setkali jsme se zkrátka s mistrem průměrnosti, pivem „na žízeň“. Nic víc. Nikdy nebudete s nadšením vzpomínat na TOHO Kozla. Pili jste jen a pouze pivo. A to je, podle mého názoru, málo.

Sommeliarský kvíz:

Barmanky byly tentokrát naštěstí dvě. První sice po dotazu na cenu „mlíka“ koukala stejně překvapeně, jako pán z Radnice, druhá se ale po chvilce vzpamatovala a opatrně šeptla: „Myslíte pивní pěnu?“ Když jsem přitakal, s úsměvem pronesla, že tohle ještě nikdy nikdo nechtěl, a já, pokud mám skutečně zájem, bych ji dostal zadarmo. Milé slečny.

5 malofášků z deseti

PS: Máte-li speciální žádost o recenzi nějakého z místních piv, neváhejte. Své návrhy zanechávejte přímo v redakci, nebo pište na jhredakce@gmail.com.

Vít Malota

VTĚRKA MRÁZEK

Vtěrka Mrázek

Ostřílený bard lektorských sborů Jan Mrázek na Jiřákově Hronově. Mistr úsudku, divadelní teorie a odzbrojujících formulací. Vlevo Aleš Bergman.

Kam na wi-fi?

Letos je to, co se týče možností volného připojení k internetu, v centru Hronova poněkud slabší, než loni. Původně zamýšlená wi-fi v Infocentru stále čeká na zprovoznění a její budoucnost je nejistá. Kde se tedy můžete bezdrátově připojit?

Název	Lokace	Úroveň	Heslo
pizzeriastella	restaurace Stella na náměstí	(tech. probl.)	stella05
Radnice	restaurace Radnice na náměstí	5	v jídelním lístku
Čajovna	200m od Radnice směrem k parku	5	není

Vít Malota

ZÍTRA

ÚTERÝ 5. SRPNA

16.15 a 20.00 hodin / 135' / JD
DS Ty-já-tr HROBESO Praha / režie: Luděk Horký
Nikolaj Vasiljevič Gogol: Revizor

14.00 a 17.00 hodin 30' / SJČ
BUDETO! Plzeň / režie: Michal Ston
M. Hübschmannová, M. Ston, BUDETO!
Plzeň: O Jančuškovi a Marčušce

18.00, 19.30 a 21.40 hodin / 55' / SJČ
HOP-HOP Ostrov / režie: Irena Konývková
Z. Bezděková, I. Konývková: Tak tohle je naše Leni?!

15.00, 19.45 a 22.00 hodin / 85' / SOK
Divadlo SoLiTEater Praha / režie: Libor Ulovec
John Patrick Shanley: Pochyby

15.00 hodin / PAJ / doprovodný
Divadlo Mimotaurus Praha
O medvídkovi Medouškovi

14.00 a 17.00 hodin / 75' / ZS / doprovodný
TRIARIUS Česká Třebová
Jan Procházka: Kočár do Vídně
Kapacita představení je omezena! Vstupenky za 20 Kč je možné zakoupit v IC.

19.30 hodin / PAJ / doprovodný
BADYS - Nučice u Prahy (rock)

21.00 hodin / PAJ / doprovodný
HEEBIE JEEBIES - Hronov (ska-pank)

20:30 hodin / Kavárna Blanka / doprovodný
Antonín Puchmajer D.S.: BE POZZY!
Pozitivní kabaret

Diskusní klub žije!

INFORMACE

Od zítřka 4. 8. 2014 se vždy v 0:10 v Sále Josefa Čapka uskuteční noční diskusní klub. Setkání bude probíhat pod odborným dohledem herce Horáckého divadla Jihlava Matyáše Procházky a herce příbramského Divadla A. Dvořáka a uměleckého šéfa divadla Perštýn v Praze Filipa Müllera.

Alkohol a vlastní názory jsou vítány!

-red-

Pozor!!!

INFORMACE

Poctivý nálezece odevzdal peníze, které našel po jednom představení. Majitel se může přihlásit v redakci.

-red-

14.00, 18.00 a 19.30 hodin / 55' / SOK

BUDETO! Plzeň / režie: Michal Ston

I. Procházková, BUDETO! Plzeň: Nazi

14.00 a 17.00 hodin / 75' / ZS / doprovodný
TRIARIUS Česká Třebová

Jan Procházka: Kočár do Vídně

Kapacita představení je omezena! Vstupenky za Kč 20,- je možné zakoupit v IC.

15.00 hodin / PAJ / doprovodný

Mimotaurus Praha: Zajíček a velká mrk-
vová zahrada

16.00 a 20.00 hodin / 90' / JD

BLOK: Tanec, tanec... – scénický tanec

INTRO Postřelmov / V tunelu

NoTa Plzeň / Inspirace v haiku

TS Magdaléna Rychnov u Jabl. n.N. / Brod vědomí

Dzandzare DDM České Budějovice / V zajetí UKV

Malý soubor ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary / V tichu noci

INTRO Postřelmov / Já, ty, my a vy (možná i oni)

Akordy ZUŠ Červený Kostelec / Vyprahlost

ZUŠ Lounských Praha 4 / Nejsi sám

TS Puls SVČ Opava / Poznej se, dotkneš

se nebe Cramps-dance Litvínov / O-svícení

16.30 a 20.45 hodin / 125' / SJČ

ŠAMU Štítina / režie: Václav Benda

Ray Cooney: Rodina je základ státu

18.00 hodin / PAJ / doprovodný

Saturday Morning Band

19.30 hodin / PAJ / doprovodný

Jazz Generation

23.15 hodin / 45' / JD

BLOK: Otevřeno Kolín – pohybové divadlo

Janáčkova konzervatoř a Gymnázium Ostrava /
režie: E. Polzerová

E. Polzerová a soubor: Hry nevinné nebo vinné?

Pantomima S.I. Brno / režie: Josef Tichý

Josef Tichý, Jindřich Zemánek: Kupé

TS Puls SVČ Opava / choreografie: E. Vondálová

Bariéry v nás

TS Puls SVČ Opava / choreografie: E. Vondálová
Novinová

21.30 hodin / SOK / doprovodný

DS Tajfun při Matičním gymnáziu Ostrava:
Povídky malostranské

22.00 hodin / PAJ / doprovodný

Divadlo Mimotaurus Praha: Stará pověst

LÁTKA, TEXT

A NĚŽNOSTI

Vážený pane doktore, je mi 37 let
a ještě jsem nebyl u Schejbala v semináři.
Jsem normální?

Seminarista Jiří (37)

Milý Jirko, jsem rád, že sis svůj problém
nenechal pro sebe a podělil ses s námi.
Pokud sis zatím žádný ze Schejbalových se-
minářů nevybral jakou svou náplň festivalu,
zřejmě jsi k tomu měl svůj důvod. Nenech
se zmást tím, co si o Tobě myslí Tvé okolí.
Kdyby všichni skákali z okna, taky skočíš?
Místo srovnávání sebe sama s ostatními by

ses měl zaměřit na to, co opravdu chceš.
Zeptal ses sám sebe, jak situaci prožíváš?
Co cítíš? Následuj své pocity a určitě budeš
na Hronově šťastný. Na tvou závěrečnou
otázku není jednoduché odpovědět. Řekl
bych to takhle: To, že jsi ještě nebyl u Schej-
bala na semináři s tvou „normálností“ prav-
děpodobně vůbec nesouvisí. Pokud by spolu
tyto dvě skutečnosti náhodou souvisely, pak
by korelace byla zřejmě opačná. Jelikož jsi
Schejbalův seminář dosud neabsolvoval, je
mnohem pravděpodobnější, že jsi normální.

Dr. Amaturg

PRAVDA NEBO LEŽ

Létající koberec dopadl na přechod

Myslíte si, že je létající koberec nesmysl?
Vědci z Harvardovy univerzity objevili, jak by
se dal sestavit. Zveřejnil to server Nature.com.
Lakshminarayanan Mahadevan a jeho tým
zkoumali aerodynamiku pružného, kmita-
jícího plátku materiálu, který se pohybuje
v kapalině či plynu. Prokázali, že je možné jej
sestavit tak, aby se mohl vznášet ve vzduchu.

Létající koberec by využíval vlnění, které
vytváří tlak na plyn či kapalinu, ve které
se vznáší. Jestliže je koberec dostatečně
blízko pevného povrchu, vznikne v mezeře
mezi ním a podložkou vztlak. Ten pak vrst-
vu materiálu nadnáší.

Vědci objevený létající koberec také má
základní vlastnost všech pohádkových ko-
berců. Vlnění jej pohání směrem kupředu.
„Jestliže se vlny šíří z jednoho rohu, způso-
bí to, že se mírně nakloní a pak se pohybuje
ve směru výše položeného růžku,“ vysvětl-
je Mahadevan pro časopis Nature.

Informace o této možnosti využil účast-
ník festivalu JH pražský cestovatel Kásim
Vohralík a rozhodl se ji aplikovat na běžný
koberec, který vynesl na střechem hotelu Rad-
nice. Zde nasedl a po krátkém letu přistál
ladným obloukem na přechodu u hotelu.
Poté však již proradnou textilií nedokázal
donutit k pohybu a tak rozčileně zavolal
taxi a nechal se odvézt na Ruzyňské letiště
Václava Havla. Cestou do Damašku proklínal
nekvalitní evropskou velbloudí srst.

-saj-

Nevíte si rady? Něco vás trápí?
Potřebujete se svěřit? Napište
do Zpravodaje, Dr. Amaturg vám poradí!
Své dotazy pošlete na:
jhzpravodaj@gmail.com.

Hronovské příběhy, které se skuteč-
ně staly... anebo ne.
Rozuzlení přineseme v zítřejším čísle.

Odpověď na včerejší otázku: Inženýr Kaš-
par skutečně předváděl 18. září 1910 jeden
ze svých prvních letů právě v Hronově.

Zpravodaj 84. Jiráskova Hronova 2014

Vydává organizační štáb.

Redakce:

Jana Soprová, Petra Jirásková,

Jan Švácha, Vít Malota,

Jan Mrázek, Ivo Mičkal (foto),

Aleš Hejral (komiks), Michal Drtina (zlom),

David Slížek (šéfredaktor)

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.cz>

E-mail redakce: jhzpravodaj@gmail.com

Tisk: KIS Hronov Cena: 10,- Kč

Neprošlo jazykovou úpravou!

